

Maade. Det ærede Medlem slog ogsaa et Par Gange paa de overordentlig store Udgifter, Beskøftningen ved Besætningen vilde medføre. Ganste vist vilde der jo medgaa Udgifter dertil; men jeg vil dog erindre om, at i Kjøbet medfølger 170 Røer, de ere altsaa Statens Eiendom, foruden endel andet Inventarium, og naar man altsaa ikke har nødig at bekoste hele Besætningen, vilde de Udgifter, man kommer til at gjøre i Anledning af Indkjøbet heraf, dog vel ikke blive saa overordentlig betydelige. Spvad nu angaar det Spørgsmaal, der var paa Dmtale med Hensyn til de fem Lønder Land, da fandt det ærede Medlem det ikke rigtigt, at det skulde være det mindste Areal, og jeg skal for mit Vedkommende gjerne høre mig for en anden Afgjørelse i denne Henseende. Jeg indrømmer, da jeg ikke kender Eiendommen, at der mulig kan være Løremøser eller andet Lignende, som kun anbefale en mindre Udstykning, men saa tror jeg heller ikke, at der fra Flertallets Side vil blive rettet videre Indvending derimod. — Naar den høitærede Finantsminister indtog en saa bestemt afgjort Stilling imod det principale Forslag, var det, som han sagde, for en væsentlig Del begrundet i Bestemmelsen om, at der skulde finde Udparcellering Sted; men jeg forstaar ikke rigtigt, at deri kan ligge en saa afgjørende Grund for den høitærede Minister, thi det forekommer mig, at det af Lovforlagets Bemærkninger tydelig nok fremgaar, at ved den sidste Auktion vare de Bud, der stete paa den udparcellerede Eiendom, betydelig større, end de, der stete paa den samlede Eiendom i det Hele. Det er imidlertid, som jeg ogsaa fremhævede første Gang, jeg havde Ordet, et Spørgsmaal, om Alting er iverksat paa en saadan Maade, at man, selv om man kunde gaa til den tredje Auktion, ikke turde vente, at Udparcelleringen vilde give en betydelig større Kjøbesum end den, der er foreslaaet. Der kunde f. Ex. være Tale om, hvorvidt denne Bekjendtgjørelse har naaet Landet rundt. Den høitærede Finantsminister har ganste vist meddelt Udvalget, at det har været paa Tale, at Bekjendtgjørelsen skulde være saa fylbig som vel muligt, og det blev ogsaa bemærket, at man har set den opslaaet paa Jernbanestationer og deslige, men ikke bestomindre tror jeg vistnok ikke at have set den i andre Blade, end Berlingske Tidende og de nordsjællandske Blade, og det er dog virkelig for Lidet. Jeg veed ikke, om den har staaet i Stiftstidenderne, men jeg tror, at det under saa store og for Staten vigtige Spørgsmaal vilde være rigtigt, om den høie Regjering gav en Meddelelse til Landets samtlige Blade og henstillede til dem, om de maatte finde det at være af Interesse overfor deres Læsere at optage en saadan Bekjendtgjørelse. Jeg vil ikke sige, at man skulde betale for en mere fylbig Bekjendtgjørelse, men man kunde jo dog sende Bladene en Meddelelse om, at den og

den Dag skulde der foregaa en Auktion af en saa omfattende Betydning, og sølgelig vilde det, naar man staar i et Forhold til Læstredsen, være i Bladets egen Interesse at optage denne Meddelelse. At det har været opslaaet paa Jernbanestationerne, at Auktionen skulde finde Sted, kalder jeg ikke nogen Bekjendtgjørelse. Kommer jeg paa en Jernbanestation, staar jeg saamænd ikke og opholder mig ved at se paa alle de Reklamer, der ere opslaaede paa de forskjellige Tavler. Som oftest kommer man ikke paa Stationen førend i de sidste Minutter, og naar man skal besøge sit Rejseselskab, har man ikke megen Tid til at se paa de forskjellige Bekjendtgjørelser, som der ere opslaaede, og de Folk, hvem en saadan Bekjendtgjørelse væsentlig skulde gjælde, nemlig Gaardmænd og Husmænd, komme saa sjældent paa Jernbanestationer, at de saa godt som slet ikke have kunnet faae den at se. Det er derfor et Spørgsmaal, som nok kunde komme i Betragtning, om der har været slet en saa fylbig Bekjendtgjørelse, at der er kommet tilstrækkelig Konkurrence tilstede mellem Kjøberne af disse Parceller. Den høitærede Minister mente ikke, at man af Hensyn til Hillerød skulde gjøre noget Offer fra Statens Side, og i denne Betragtning kan jeg være enig, men Sagen stiller sig noget anderledes for mig; Spørgsmaalet er, om vi ikke, i det Dieblit vi begunstige en saadan By i dens Udvikling, derved fremme Statens finansielle Interesser fuldt saa meget, som naar vi i Diebliffet se paa den blotte og bare Kjøbesum, som Eiendommen kan indbringe. Jo mere en By oplomstrer, jo større Betydning vil den have for Staten, jo mere et Opland omkring en By bliver befolklet, jo større Betydning vil det ogsaa have for Staten. Ganste vist kan det jo fra den anden Side være en ganste rigtig Betragtning, naar den høitærede Finantsminister siger, at han kun betragter Sagen som Finantsminister, altsaa udelukkende ser hen paa den øieblikkelige Indflydelse, som Kjøbesummens Størrelse har paa Landets Finanser; men jeg tror dog ogsaa, at man er berettiget til at sige, at en Finantsminister ogsaa maa have andre Interesser for Die end netop dette Diebliflige, at han ogsaa maa have for Die, om ikke en anden Anvendelse i Tidernes Løb kunde bringe Staten saameget større Fordel og gjøre den Kapital saameget mere frugtbringende. At Hillerød By skulde have kunnet tage Initiativet til selv at købe Eiendommen, var en Bemærkning af den høitærede Minister, som jeg neppe tror var rigtig alvorlig ment; thi en lille By, som mulig kan have Besvær nok med sine egne Forhold, tror jeg vanskeligt indlader sig paa en saadan Spekulation som den at købe en af Landets større Herregaarde. Naar Ministeren ikke tør indlade sig paa Spekulation med Udparcellering, skjøndt han har hele Statskassen bag sig, kan man saa sige Noget til, at Hillerød ikke indlader sig paa en Spekulation, en By, som kun